Πολιτική Συμφωνία Ιούνιος 2013

περίοδος

Οι καταιγιστικές εξελίξεις ήρθαν να επιβεβαιώσουν με δραματικό τρόπο τις εκτιμήσεις όσων βλέπαμε την εμπλοκή της Κύπρου στον κυκεώνα της καπιταλιστικής κρίσης ως εξέλιξη που θα αναδιαμορφώσει βίαια το κοινωνικό και πολιτικό σκηνικό. Η κυπριακή οικονομία «προσαρμόζεται» στις τροικανές λύσεις που επιβάλλουν σκληρές θυσίες για το λαό. Ταυτόχρονα οι πάγιες ενδοκαπιταλιστικές αντιθέσεις, που στην περίπτωση της Κύπρου, πήραν τη μορφή κουρεμάτων στις τραπεζικές καταθέσεις, σπρώχνουν τμήμα της αστικής τάξης σε βολιδοσκόπηση σεναρίων που, λίγους μήνες πριν, ήταν ταμπού (έξοδος από την ευρωζώνη, αναζήτηση συμμαχιών με άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις).

Η συνομολογούμενη απαίτηση της αστικής τάξης και των εκπροσώπων της για 'επανεκκίνηση' της οικονομίας σημαίνει εντελώς διαφορετικά πράγματα για τους ίδιους και για τους εργαζόμενους. Είναι σαφές, ότι σε οποιαδήποτε του μορφή, το σχέδιο της κυπριακής αστικής τάξης (που αυτή τη στιγμή είναι η παραμονή στο ευρώ και το μνημόνιο) έχει ως βασική προϋπόθεση υλοποίησης τη δραματική μείωση του εργατικού κόστους μέσα από: μαζικές απολύσεις, περικοπές στους μισθούς, διάλυση του κράτους πρόνοιας, αύξηση της ανεργίας και συρρίκνωση των υπηρεσιών του δημόσιου τομέα. Οι πολιτικές εξελίξεις -με φόντο την Ε.Ε. να βυθίζεται στη κρίση- στρέφουν τους κυβερνώντες σε μια άμεση και εφ' όλης της ύλης επίθεση που οδηγεί την κοινωνία σε πρωτόγνωρες καταστάσεις.

Μέσα σε μία τέτοια περίοδο, ο κόσμος της εργασίας βλέπει τη ζωή του να αλλάζει δραματικά. Ανεξάρτητα από τις απόπειρες των κυβερνώντων να δικαιολογήσουν τα επώδυνα μέτρα που υιοθετούν -επειδή ακριβώς αυτά λαμβάνουν χαρακτήρα κατά μέτωπο επίθεσης προς την κοινωνία και τις ανάγκες της- ο όγκος των ανθρώπων που αναζητούν διέξοδο όντας διατεθειμένοι να στηρίξουν πολιτικές και δράσεις πιο μαχητικές και ριζοσπαστικές, διευρύνεται κατά πολύ σε σχέση με μια προηγούμενη περίοδο. Ήδη και κατ' αρχήν στους χώρους που πλήττονται άμεσα, η κινητικότητα είναι έντονη και αναμένεται να αυξηθεί. Η υπεράσπιση των κεκτημένων, προβάλει ως φυσιολογικό αίτημα πολύ κόσμου που αναζητά και σε πολιτικό επίπεδο τρόπους και προοπτικές ανατροπής αυτής της κατάστασης. Αναπόφευκτα, η συζήτηση γύρω από τις μεθόδους αντιμετώπισης της επίθεσης έχει αναθερμανθεί.

αριστερά

Η παραπάνω διαπίστωση σημαίνει ότι η αριστερά βρίσκεται μπροστά σε μία νέα συγκεκριμένη κατάσταση. Η ριζοσπαστικοποίηση της εποχής με την έννοια των ανθρώπων που ανταποκρίνονται στην αναγκαιότητα συλλογικής μαχητικής δράσης είναι πολύ πιο διευρυμένη από ότι παλιότερα. Η ριζοσπαστικοποίηση διαφέρει από εκείνη περασμένων δεκαετιών ως προς το γεγονός ότι δεν είναι αυστηρά ιδεολογική. Αφορά κόσμο που προχωράει τη σκέψη του και διαμορφώνεται -καταρχήν- μέσα από τη δράση για την υπεράσπιση των κεκτημένων του.

Επειδή, όμως, βρισκόμαστε σε συνθήκες οικονομικής κρίσης το καπιταλιστικό σύστημα δεν είναι διατεθειμένο να παραχωρήσει τίποτα. Ακόμη και αιτήματα που παλιότερα χαρακτηρίζονταν μεταρρυθμιστικά και αποσπασματικά, σήμερα αποκτούν τελείως διαφορετική δυναμική. Για να υλοποιηθούν απαιτείται σκληρή αντιπαράθεση, μέγιστη συσπείρωση δυνάμεων και επίμονη προσπάθεια αποδόμησης των κυρίαρχων ιδεολογημάτων. Όμως, στην περίπτωση που έστω και μια από αυτές τις μάχες κερδηθεί από το εργατικό κίνημα, μπορεί να προκαλέσει ντόμινο πολιτικών εξελίξεων σε ολόκληρη τη κοινωνία.

Αυτή την προοπτική είναι που αντιμετωπίζει με δισταγμό η παραδοσιακή (και κυρίαρχη από άποψη μεγέθους) αριστερά στην Κύπρο, το ΑΚΕΛ. Ακολουθώντας μια πολιτική παράδοση συμβιβασμών της οποίας βασικό χαρακτηριστικό είναι η εξασφάλιση συναίνεσης από την αστική τάξη και τα κόμματά της, επιλέγει να φυγομαχεί και να μην υπερασπίζεται μαχητικά τα αιτήματα εκείνα που μπορούν να αλλάξουν το συσχετισμό δύναμης μεταξύ της εργατικής τάξης και των αστών. Αυτή η τακτική χαρακτηρίζεται από προφανείς αντιφάσεις. Έτσι, το εναλλακτικό σχέδιο που όψιμα κατέθεσε στη βουλή, μολονότι θέτει ορισμένες προτάσεις που δεν συμβαδίζουν με τις επιλογές της ευρωζώνης, επί της ουσίας δεν προτείνεται στον κόσμο της εργασίας, ως εργαλείο ταξικής συσπείρωσης και κλιμάκωσης της ορατής διάθεσης του για απόκρουση των κυβερνητικών μέτρων.

Αντίθετα, οι «λύσεις» που προτείνει στοχεύουν στη δημιουργία ευρύτερων συμμαχιών κυρίως με ένα κομμάτι της δυσαρεστημένης ντόπιας αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού. Για το λόγο αυτό, ακόμη και δεξιές δυνάμεις, το υποδέχτηκαν χωρίς ιδιαίτερη πολεμική. Έτσι όμως, αφήνει το κόσμο του και την εργατική τάξη συνολικά ακάλυπτη αποκρύπτοντας την αλήθεια. Ότι ο «πληγωμένος» καπιταλισμός παραμένει ένας ιδιαίτερα επικίνδυνος καπιταλισμός, που γίνεται εξαιρετικά επιθετικός προκειμένου να επιβιώσει. Είναι βέβαιο ότι θα χρησιμοποιήσει κάθε όπλο που διαθέτει (συμπεριλαμβανομένου και του νομίσματος) για να μεταφέρει τις επιπτώσεις της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων.

Ακριβώς όμως εξαιτίας των συνθηκών που επικρατούν σήμερα, ο κόσμος της δουλειάς αγωνίζεται πολλές φορές ανεξάρτητα από τις διαθέσεις της ηγεσίας του -πολιτικής και συνδικαλιστικής- «προκαλώντας» και σπάζοντας τα όρια που επιχειρούν να του θέσουν. Τέτοιου είδους παραδείγματα ζούμε και θα ζήσουμε στην Κύπρο και σε όλη την Ευρώπη. Αυτές οι κινητοποιήσεις, οι καθημερινοί αγώνες, από τους πιο μικρούς ως τους πιο μεγάλους, χτίζουν τις πιο ξεκάθαρες συνειδήσεις, διαμορφώνουν συλλογική εμπειρία και -στο βαθμό που ενοποιούνται πολιτικά και κινηματικά- γίνονται σημαντικό όπλο στα χέρια μας. Πιστεύουμε ότι και στην Κύπρο, η Αριστερά που θα αναγνωρίσει τις ευκαιρίες της περιόδου, και θα καταφέρει να σμίξει ουσιαστικά με τα κινήματα και τις ζυμώσεις τους, θα αποκτήσει την αναγκαία προϋπόθεση για να μπορέσει να τα μπολιάσει με τις ιδέες της ρήξης και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Με άλλα λόγια, η ύπαρξη ενός «σχήματος δράσης» με πρωταρχικό μέλημα τη διαρκή συμμετοχή και παρέμβαση στη δημιουργία και την εξέλιξη κινηματικών καταστάσεων, αποκτά ιδιαίτερη σημασία στις μέρες μας. Αιτήματα που παλιότερα πρόβαλλαν μικρές μειοψηφίες της επαναστατικής αριστεράς (π.χ. κρατικοποίηση τραπεζών υπό κοινωνικό έλεγχο)

αγκαλιάζονται σήμερα από πλατύτερα κομμάτια της κοινωνίας, γιατί προκύπτουν ως ρεαλιστικές λύσεις στα δραματικά κοινωνικά αδιέξοδα.

οργάνωση

Στο πλαίσιο αυτής της αντίληψης, χρειαζόμαστε μία οργάνωση που θα επιδιώκει πρώτα και κύρια να εδραιώσει την παρουσία της σε μαζικούς χώρους (εργασιακούς, νεολαιίστικους, γειτονιές κλπ), ενθαρρύνοντας τα μέλη της στο να πρωτοστατούν στα κινηματικά γεγονότα, πλάι σε αγωνιστές και αγωνίστριες με διαφορετικές καταβολές. Αυτός ο τρόπος αποτελεί αναντικατάστατη μέθοδο πολιτικής διαμόρφωσης αλλά και σφυρηλάτησης πολιτικής εμπιστοσύνης με τον κόσμο. Ταυτόχρονα, αποτελεί και σημαντική προϋπόθεση υγιούς λειτουργίας της οργάνωσης και ουσιαστικής σύνδεσης της με την κοινωνία. Τα μέλη μεταφέρουν την εμπειρία και τα ζητήματα της πραγματικής πάλης στο εσωτερικό της, επιτρέποντας την ανταλλαγή εμπειριών, την εξαγωγή συμπερασμάτων, και εν τέλει τη διαμόρφωση συναντίληψης για ζητήματα τόσο τακτικής όσο και προσανατολισμού.

Ειδικά σε σχέση με το ΑΚΕΛ και την πρωτοκαθεδρία του σε πολλούς κοινωνικούς χώρους, και λαμβάνοντας υπόψη την εμπειρία μας στην ΕΡΑΣ, έχουμε ξεκάθαρο ότι η κοινή δράση, επί συγκεκριμένων φυσικά ζητημάτων, με τις δυνάμεις του ρεφορμισμού είναι σημαντική και απαραίτητη, μοναχά στο βαθμό που ευνοεί/συνδυάζεται με πραγματική πολιτική σχέση με τη βάση του. Και πολιτική σχέση δε σημαίνει υποστολή της διακριτότητας και του ριζοσπαστισμού χάριν μιας γενικόλογης «ευκαιρίας» ενότητας, αλλά θαρραλέα και ειλικρινή συντροφική κριτική στις αδιέξοδες επιλογές της ηγεσίας του ρεφορμισμού. Μια τέτοια στάση, αφενός δεν υποσκάπτει την κοινή δράση και αφετέρου στοχεύει στο να πυκνώσει τις γραμμές της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Μια τέτοια στάση πηγάζει και από τη ζωτική ανάγκη να τσακίσουμε το φασισμό που αποτελεί το μακρύ χέρι του καπιταλιστικού συστήματος. Στη σημερινή συγκυρία, οι φασίστες στοχοποιούν πρώτα το πιο αδύναμο κομμάτι της τάξης μας, τους μετανάστες. Απώτερος στόχος τους όμως, είναι το χτύπημα του οργανωμένου εργατικού κινήματος και της αριστεράς, η φίμωση κάθε διαφορετικής, προοδευτικής και δημοκρατικής φωνής. Είναι, λοιπόν, απαραίτητη η μαζική αντιφασιστική κινητοποίηση των εργαζομένων και της νεολαίας την οποία στηρίζουμε με κάθε τρόπο.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε τις δυσκολίες του σχεδίου που περιγράψαμε παραπάνω, πιστεύουμε πως είναι ο μοναδικός τρόπος για να πείσουμε τον κόσμο που απογοητεύεται από τις παλινωδίες και τις υποχωρήσεις της ηγεσίας του ρεφορμισμού, να έλθει κοντά μας. Η εμπειρία αντίστοιχων διαδικασιών στη Γαλλία, στην Ελλάδα και αλλού δείχνει ότι -ειδικά όταν αναμετρώνται εντελώς δυσανάλογα μεγέθη- η ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μπορεί να συγκροτηθεί αν δεν κινείται ενωτικά αλλά προβάλλοντας ταυτόχρονα με ξεκάθαρο τρόπο τις θέσεις της.

Η εμπειρία μας μέσα στην ΕΡΑΣ και η προσπάθεια να πορευτούμε ως άτομα κάτω από μια πολιτική ομπρέλα όπου ένα τμήμα της είναι σταθερά προσκολλημένο στο ΑΚΕΛ (γεγονός που οδηγεί σε αδράνεια και διαλυτική εσωστρέφεια), μας έδειξε ότι κανένα σχήμα δεν μπορεί να σταθεί με συνέπεια και αποτελεσματικότητα χωρίς διακριτή πολιτική ταυτότητα, εξωστρέφεια και ειλικρινή ομοφωνία στη βάση μιας πολιτικής συμφωνίας. Τα στοιχεία αυτά είναι απαραίτητα για να μας λάβουν σοβαρά υπ' όψη όσοι και όσες ενδιαφέρονται να ενταχτούν σε μια συλλογικότητα της ριζοσπαστικής αριστεράς. Είναι αδύνατο μια πολιτική συλλογικότητα να απαντά αποτελεσματικά σε κεντρικά πολιτικά ζητήματα της περιόδου όταν τα μέλη της κινούνται σε ριζικά αντίθετες κατευθύνσεις.

φυσιογνωμία

Η ανάγκη, λοιπόν, για πολιτική σκέψη και δράση όσων τοποθετούμαστε στη ριζοσπαστική/ αντικαπιταλιστική αριστερά αλλά και για τη δραστηριοποίηση όλο και περισσότερων ανθρώπων προς αυτή την κατεύθυνση είναι πιο απαραίτητη από ποτέ. Αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση σε όλα τα μέτωπα (πολιτικό, οικονομία, εργασιακά, φύλο, αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό, οικολογία) με όλες τις δυνάμεις που διαθέτει η καθεμία και ο καθένας από εμάς. Για να έχουν αποτέλεσμα οι δράσεις μας είναι προφανές ότι πρέπει να γίνονται οργανωμένα και στοχευμένα με όσο το δυνατό μεγαλύτερη μαζικότητα. Να γίνονται μέσα από ένα πολιτικό όχημα που κινείται «στην αριστερή πλευρά του δρόμου» που είναι γεμάτη εμπόδια.

Όμως, σε αυτό τον δρόμο, δεν βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό και γνωρίζει την αυξανόμενη κινητοποίηση και στήριξη εκατομμύριων ανθρώπων. Μια κινητοποίηση που φέρει τη συνείδηση της δύναμης του εργατικού κινήματος και των καταπιεσμένων. Μια κινητοποίηση που ανοίγει το δρόμο για την κατάκτηση της πραγματικής δημοκρατίας, της δημοκρατίας που θέλει τους εργαζόμενους και το λαό να αναλαμβάνουν τον έλεγχο σε όλα τα επίπεδα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, να αναλαμβάνουν τον έλεγχο της ίδιας τους τη ζωής.

Έχοντας όλα αυτά στο μυαλό και στην καρδιά μας προχωράμε στη δημιουργία μιας οργάνωσης της αντικαπιταλιστικής/ριζοσπαστικής αριστεράς. Η εμπειρία μας, όπως διαμορφώθηκε και μέσα στους κόλπους της ΕΡΑΣ, η συντροφικότητα και ο αλληλοσεβασμός είναι τα εφόδια με τα οποία ξεκινάμε αυτή την προσπάθεια για τη συγκρότηση μιας οργάνωσης που:

- παλεύει για την ανατροπή του ταξικού/εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, παλεύει δηλαδή για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής
- προβάλλει τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα της
- υπερασπίζεται τις αξίες της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ισότητας και μάχεται ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσιστικών και σεξιστικών διακρίσεων

- υποστηρίζει την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που να υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος

web: http://granazi.org
email: granazi.org@gmail.com